

ÁDÁM TAMÁS

Hegyi beszéd a bosszúról

Sokszor bosszús voltam, de nem szórtam szemekbe töreket, nem törtem fogakat, a labdarózsák ökleivel ütöttem. Ha kardhalak megszúrtak, nem vágtam le kopoltyúik szirmait. Mindig csak kardvirággal hadonásztam. Mégis nehezen fogadtam el a tanácsot: *Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is.* Mostanság különös lenne ez, ütnek, ahol érnek. Közben éhezünk a szeretetre.

Fehér hollók szállnak az égen, az alujárókból nem látható röptük. Gyűrött rongyok ráncaiban sem halkul a dübörgés. Elfogynak az árnyak, mint napra tévedt vakondok, zsugorodnak rémült árvák, alig érinti fogukat kidobott hamburger, sorvad csontjukon a hús, ezért joggal gyűlölnék. *Ha ébezik, aki téged gyűlöl, adj enni néki kenyeret; és ha szomjúbozik, adj néki inni vizet.* Viszek kenyeret, vizet.

Sose örültem annak, ha valakire kőhold esett, ha vitatkozás közben elfogytak az érvek. Annak sem, ha csokrot kötöttek kenderkötélből, ha vonatkerekek alatt roppant a bazalt. Ha szikárrá vált a lélek, és a sivatag magányában fázott ismeretlen. A tanítás célba ért. *Mikor elesik a te ellenséged, ne örülj; és mikor megütközik, ne vigadjon a te szíved.* Nem vigad.

ÁDÁM TAMÁS

Hegyi beszéd a gondviselésről

Szellőkre szőtt, élére állított macskaköveken
nehéz a haladás. Megállok a kanyar előtt,
árnyéktól csúszós a hajnal, taknyosak a kockák,
nem kapcsolnak be a fényérzékelők. Messzebb
még nagyobb a bizonytalanság, záporok
ostorcsapása. Aggódás. Összeomolhatnak házak,
idegrendszerek, lassul a juharok vérkeringése.

A zászlókról lemosott színek arcomig érnek,
szürke selyemrongyokat szaggat a szél.
A kutyáknak sem jut csont, nekem is csak
szarkaláb. *Ne aggodalmaskodjatok a ti életeitek
felől... a holnap felől! Elég minden napnak
a maga baja.* Meg sem történt a múlt, máris
elveszett.

Buszmegállót építek az örök várakozásban.
Bodzavesszőket hajlítok, a falon átsüt a szeretet.
Az üres bódében nem létező padot keresek,
kapcát a lábra, kenőcsöt hajhullásra. *Keressétek
először az Isten országát és a többi szükséges
dolgoz mind megadatnak nektek.* Hol a kezdet,
hol a vég, s közte egy simogatás mennyit ér?

ÁDÁM TAMÁS

Hegyi beszéd a gyűjtésről

Koldus szél kopog az ablakon, beengedem,
megtapogatja a falakat, megmozdítja azt
a festményt, amelyen halott költő barátom mosolyog.
Az altatók lassan olvadnak liternyi szilvapálinkában,
megérte várni, soha többé nem lesz másnapos.

Kincseket gyűjtök: tusrajzokat, akvarellt, szeretetet,
fekete gyolcsba tekert lelkeket, dobogó mézeskalács
szíveket. Átvergődök a léten, a végén mindent
rátok hagyok, álcázva marakodjatok. A beszédet
értelmezzétek. *Gyűjtsetek kincseket a mennyben...
ahol az örökre megmarad. Ahol a ti kincsetek,
ott van a ti szívetek.*

Kis ház épül a faluszélen, ablakai világító szemek.
Koszorú híján vályogba süppednek a mestergerendák,
csúszik a háztető, Isten tenyere állítja meg. A szomszédos
ház két méterrel magasabb. És ez így megy a templomig, egyre
tovább, egyre magasabban, a lendületet a temető töri meg.
Úgyis mindent itt hagyunk, fiam, hajtogatta anyám. Mert
*a világ elmúlik, és annak kívánsága is; de aki az Isten
akarátát cselekszi, megmarad örökké.* A romos házakat
láncos gépek tépik, a kertet elsimítja az idő.

ÁDÁM TAMÁS

Hegyi beszéd a haragról

Haragszom rád, mert nyitva hagytad a hűtőt, és elfűjtad a fenyőillatú mécesst karácsonykor. Az ajándékod, csókotat elfelejtetted átadni. Imádkozás közben szétfeszítetted összekulcsolt kezem. Ott fenn is haragszol valakire. Megbocsátottam, megértettem. *Ne gyűlöld a te atyafiát szívedben.* Már nem tudtam teljesíteni teljes szívvel a második kérést, *szeresd felebarátodat, mint magadat!* Magamat sem szeretem nagyon. Méltó vagyok a gyehennatűzre.

Gond lehet a fénnel, fáklyás estéken sem talállak, a feltúrt avarban alig világít a szentjánosbogár. Hátad egyre kisebb lesz a távolban, pont, majd semmi. Ostoroználak, tudod. *A bosszú gondolatában ugyanúgy benne rejlik a gonosz cselekedet, mint a magban a növény.* Nem akarok magban növény lenni, kikelni legfeljebb az ágyból, vörös szemekkel készülődni, hogy szókéseket szűr hassak beléd.

Ha keserű a nyál számban, nehezen nyelek, és meglopják érzelmeim, megvetően beszélek felebarátaimról. Ilyenkor Isten felsóhajt, szigorúan néz rám, felelősségre von minden egyes szóért, cselekedetért.

Bodzabort öntök a kancsóba, reszket a kezem. Eddig haragudtam, többé nem teszem.

ÁDÁM TAMÁS

Hegyi beszéd a megbocsátásról

Ki vétkezett ellenem, és kit bántottam, nem számolom. Szégyenfoltok feketednek az égen. Inakat szaggat a kutya, csontot dobok neki. Fáj az esőverte lapulevelek suhogása, kezed bot a hátamon, karmolásod patakmeder arcomon, fogsorod húsomba mélyed, nem védekezem, egyszer majd visszaadom.

Észak felől közelíték, elesek a mohás betonon, megállít egy meztelen csiga. Sebet ejt a cseresznyefa csüngő ága, homlokomon vérvonal, integetnek őseim. Csonkítanám a fát, rossz a láncfűrész csillagcsavarja. Megbocsátok a vasnak, jóba lennék önmagammal, akik ütnek, azokkal is.

Reszelem a pálinkafőző csövét, rézport szórok az avarba, lassítom az időt, ezen az őszön a felismerésre sokkal erősebb a hajlam. Esélyt adok, hogy megbocsáss, én is megbocsátok, nem harapok húsodba, elszáradnak a lapulevelek, egyenesbe jövök: *Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát nektek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.*

Tört virágcserepeket ragasztok, leandert adok pofonok helyett. Mindannyian szeretjük a fényt.